

молитвѣтъ, или тя сжщата колѣнничи до лѣгло-то му, и ся моли Богу да го прости: и тѣй го оставя да размысли самъ и да засни.

По тоя начинъ ся наказва за грѣшнѣтъ си. И додѣто лѣжи на постележѣкъ си и слуша братята си и сестрытъ си да ся разговарятъ и шегуватъ, усѣща колко по умно и добро было да ся относя добръ. На утренѣтъ ся сѣбужда. Нощта уталожила распаленытъ му страсти. Размышлява колко злочестъ го направило вчерашното му зло поведеніе, и ся рѣшава да бѣде добъръ за напрѣдъ. Сичкото му прѣдишно раздраженіе ся укротило отъ сладкыятъ сънь. Страститѣ му сѣ успокоены. Тогава майката може да направи длѣжностѣтъ си безъ страхъ, че ще ся бори съст упорството му.

Когато дѣцата станѣтъ отъ сънь, майката повыква Любомира и Младынѣкъ напрѣдѣ си, и като улови и двамата за рѣцѣ, казва съст кротость. „Сынко, ты направи сичкы ны злочесты миналѣтъ нощъ, защото удари сестрѣкъ си, надѣвамъ ся, че скърбишь за това нѣщо.“ — „Да, мамо,“ ще отговори Любомиръ; защото сега лесно може да ся раскае и да ся покори, додѣто въ минутытъ на гнѣва и раздраженіето си небѣше възможно, или баремъ неможеше ся сполучи безъ голѣмѣ мъжнотіиѣ. Тѣй сполучваме желаемото безъ да ся прѣплетемъ въ подвигъ съ дѣтето. Грѣшката не ся напуща, и Любомиръ ся смирива. Нѣ ако майката небѣше дала вниманіе въ нерасположеніето на дѣтето, и му заповѣдваше тутакси да иска прошѣкъ отъ сестрѣкъ си, явно е, че щеше да влѣзе въ еднѣкъ сѣѣ-